

Малік А.А.,

студент V курсу Інституту архітектури,
будівництва і туризму Івано-Франківського
національного технічного університету
нафти і газу;

Науковий керівник:

Кінаш І.П.,

доктор економічних наук, професор,
Івано-Франківський національний
технічний університет нафти і газу,
м. Івано-Франківськ

ТУРИСТИЧНІ ПРІОРИТЕТИ ГРОМАДИ РІВНЕНЩИНИ

Туристична галузь вирізняється з-поміж інших галузей економіки своєю багатогранністю та комплексністю. В її успішному становленні та розвитку відіграє роль вдале поєднання матеріальних та нематеріальних ресурсів, що є об'єктом різних сфер людської діяльності. Уміле їх використання для потреб туризму дозволить створити передумови для прогресивних змін як в кожній із суміжних галузей, так і в регіоні в цілому. Враховуючи той факт, що Рівненщина є однією з найбільш унікальних областей України. Вона володіє багатогранним туристичним потенціалом та його доступністю. Саме тому розвиток туризму є одним із стратегічних завдань соціально-економічного розвитку області.

Особливим багатством Рівненської області є унікальне природне середовище. Вважається, що основною метою природно-заповідної діяльності є збереження унікальних ресурсів. Нині в Рівненській області функціонує 125 заказників, 97 державних заповідних урочищ, 14 парків-пам'яток паркового мистецтва, 68 пам'яток природи [1]. Метою діяльності об'єктів природно-заповідного фонду є рекреація. Матеріали досліджень вказують на те, що в області рівень використання заповідних територій в туристичному обслуговуванні є одним з найменших порівняно з іншими традиційними складовими існуючих туристичних продуктів та пропозицій. Саме цей потенціал слід використовувати, адже ці території можуть служити потужним інструментом екологічної освіти населення шляхом створення умов для змістовного сімейного, молодіжного та наукового туризму.

Оскільки розвиток будь-якої території нерозривно пов'язаний із інтересами її населення, то тут важливим є врахування суспільної думки. А це можливе через соціальну мобілізацію. Соціальна мобілізація – це активне залучення всіх верств населення до вирішення пріоритетних соціальних, економічних, екологічних проблем місцевого значення. Соціальна мобілізація об'єднує всі сегменти суспільства (чоловіків, жінок, молодь, бідних/багатих, приватний сектор, місцеву владу, представників громадянського суспільства, освітні

заклади) у формі партнерства заради досягнення спільної мети і призводить до активної участі громади в процесі місцевого розвитку [2].

Виходячи із зазначеного та з метою визначення туристичних пріоритетів громади Рівненщини, було проведено анкетування серед жителів та гостей області, у рамках якого охоплено 537 осіб. 90 % респондентів є жителями області, у тому числі м. Рівне (22 %), та 6 % – гості Рівненщини. Більшість опитаних – це особи віком від 30 до 55 років (46 %) та молодь віком від 18 до 30 років (37 %), тобто люди, що знаходяться в активній фазі життя та мають безпосереднє відношення до туризму, а також практичне бачення основних питань галузі. Так, 39 % опитаних подорожує принаймні 1 раз на рік, 26 % відпочивають двічі, 20% від 3 - 5 разів на рік, 13 % подорожують понад 5 разів. При цьому половина подорожей припадає на внутрішній туризм.

Тривалість подорожей згідно з опитуванням становить 1 - 2 дні (понад 80 %). Радіус подорожі переважно становить 50 - 100 км (36 %) та понад 100 км (28 %). На одну подорож респонденти витрачають до 500 грн. – 57 %, до 1000 грн. – 22%, понад 1000 грн. – 18 %.

За результатами досліджень складено рейтинг завдань, які слід реалізувати з метою поживлення туристичного бізнесу краю, а саме:

- активізація інформаційно-рекламної діяльності (реклама в засобах масової інформації, інформаційні туристичні заходи);
- ремонт доріг та сервісне обслуговування;
- розвиток інфраструктури та підвищення рівня обслуговування (бази відпочинку, готелі в районах, центри допомоги туристам, розширення спектру послуг);
- збільшення фінансування галузі туризму
- збереження пам'яток, звичаїв та обрядів.
- випуск рекламно-інформаційної продукції.
- забезпечення доступності туристичного продукту (рівень життя громадянина, зниження рівня цін, пільгові путівки тощо);
- впорядкування туристичних об'єктів та територій;
- відродження села та розвиток сільського туризму;
- проведення більшої кількості фестивалів, зокрема міжнародних та місцевих туристичних масштабних заходів;
- виховання патріотизму у молоді, туристичні гуртки та табори, екскурсії для навчальних закладів. Сімейний та молодіжний відпочинок;
- виділення кількох основних маршрутів та їх розвиток;
- забезпечення державної підтримки розвитку туризму на Рівненщині;
- реформи, які б дозволили частину прибутку витратити на подорожі та відпочинок для підприємництва;
- підтримка активістів, що розвивають туризм.

Таким чином, саме соціальна мобілізація може привести територіальну громаду у такий стан, коли вона здатна вирішити проблеми, що виникли перед нею з використанням прихованого потенціалу допомогти собі самостійно.

Список використаних джерел:

1. Статистичний щорічник України за 2015 рік. Офіційний сайт Державного комітету статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua>. – Назва з екрана.
2. Сталий розвиток суспільства: навчальний посібник/ авт.: А. Садовенко, Л. Масловська, В. Середа та ін.. – 2 вид. – К.; 2011. – 392 с.

Марьяновська Д.Г.,

студентка II курсу факультету мистецтв ВП
«Миколаївська філія КНУКіМ»;

Науковий керівник:

Соловійов В.А., кандидат педагогічних
наук, в. о. професора кафедри музичного
мистецтва ВП «Миколаївська філія
КНУКіМ», м. Миколаїв

ЕМОЦІЙНО-ЗМІСТОВНЕ ВТІЛЕННЯ МУЗИКИ У ДИРИГЕНТСЬКО-ХОРОВОМУ МИСТЕЦТВІ

Постановка проблеми. На необхідності здолання вузькопрофесійного підходу до дослідження конкретних видів художньої творчості зауважували такі видатні естетики та мистецтвознавці як Б. Асаф'єв, А. Сохор, Г. Коган та ін. Вивчення диригентсько-хорового виконавського мистецтва у даному випадку не є виключенням. Навпаки, такий підхід, безперечно, є плідним у науковому визначенні складного та суперечливого феномену, унікального художнього явища, яким є мистецтво диригування хором.

Мета статті. Простежити зв'язки мистецтва хорового диригування з хореографією та акторським мистецтвом.

Аналіз та стан дослідження проблематики. Дослідження конкретних видів художньої творчості в контексті здолання вузькопрофесійного підходу були запропоновані Асаф'євим «Про хорове мистецтво», А. Сохором у статті «Питання соціології та естетики музики», Г. Коганом «Відомий піаніст, педагог і музикознавець», Г. Нейгаузом та іншими дослідниками. Такий підхід, безперечно, є плідним у науковому визначенні складного та суперечливого феномену, унікального художнього явища, яким є мистецтво диригування хором.

Виклад результатів дослідження. Простежуючи зв'язки мистецтва хорового диригування з хореографією та акторським мистецтвом, ми переконуємося, що останні належать, по-перше, до просторово-часових (процесуальних) мистецтв; по-друге, – до виконавських (опосередкованих між творчістю постановника і сприйняттям публіки). Аналогічні сутнісні характеристики властиві й мануально-художньому процесу диригування, з тією різницею, що пластичне мистецтво диригента-хормейстера є посередником між